

Pero Zubac

"Mostarske kiše"

Visit "[Mostarske kiše](#)" on MotoLyrics.com

Mostarske kiše

U Mostaru sam voleo neku Svetlanu jedne jeseni,
jao kad bih znao sa kim sada spava,
ne bi joj glava, ne bi joj glava,
jao kad bih znao ko je sada ljubi,
ne bi mu zubi, ne bi mu zubi,
jao kad bih znao ko to u meni bere kajsije
još nedozrele.

Govorio sam joj ti si derište, ti si balavica,
sve sam joj govorio.
I plakala je na moje ruke, na moje rešte,
govorio sam joj ti si anđeo, ti si āavo,
telo ti zdravo što se praviš svetica,
a padale su svu noć neke modre kiše
nad Mostarom.

Nije bilo sunca, nije bilo ptica, ničeg nije bilo.
Pitala me je imam li brata, što studiram,
jesam li Hrvat, volim li Rilkea,
sve me je pitala.
Pitala me je da li bih mogao sa svakom tako
sačuvavaj Božje,
da li je volim, tih je pitala,
a padale su nad Mostarom neke modre kiše,
ona je bila raskošno bela u sobnoj tmini
al' nije htela to da čini,
nije htela il' nije smela,
vrag bi joj znao.

Jesen je, ta mrtva jesen na oknima
njene oči ptica, njena bedra srna,
imala je mladež, mladež je imala,
ne smem da kažeem,

imala je mladež, mali ljubičasti,
ili mi se želi.

Pitala me je da li sam Hrvat, imam li devojku,
volim li Rilkea - sve me je pitala,
a na oknu su ko božji ženi zvonjici mogu detinjstva
zvonile kapi
i nožna pesma tekla tihano niz Donju Mahalu,
Ej, Sulejmana othranila majka.

Ona je prostrla svoje godine po parketu.
Njene su usne bile pune kao zrele breskve,
njene su dojke bile tople ko mali psiži.
Govorio sam joj da je glupava, da se pravi važna,
Svetlana, Svetlana, znači li ti da je atomski vek,
De Gol, Gagarin i koježtarije,
sve sam joj govorio,
ona je plakala, ona je plakala.

Vodio sam je po Kujundžiluku, po ažđinicama,
svuda sam je vodio,
u pežine je skrivaо, na žardak je nosio,
pod mostovima se igrali žumurke, Neretva žrebica,
pod starim mostom Crnjanskog joj govorio,
žuto je divan, župutala je, žuto je divan.

Kolena joj crtao u vlažnom pesku,
smejala se tako vedro, tako nevino,
ko prvi ljiljani,
u džamije je vodio, Karažoz-beg mrtav, premrtav
pod težkim turbetom;
na grob žantižev cvežje je odnela,
malo plakala, kao i sve žene,
svuda sam je vodio.

Sada je ovo leto, sad sam sasvim drugi,
pižjem neke pesme,
u jednom listu pola stupca za Peru Zupca
i nižta vižje,
a padale su svu nož nad Mostarom neke
modre kižje,
ona je bila raskošno bela u sobnoj tmini
al' nije htela to da želi,
nije htela, il' nije smela,

vrag bi joj znao.

Ni ono nebo, ni ono oblačje, ni one krovove,
bledunjavo sunce - izgladnelog dečaka nad Mostarom
ne umem zaboraviti,
ni njenu kosu, njen mali jezik kao jagodu,
njen smeh što je umeo zaboleti kao kletva;
onu molitvu u kapeli na Bijelom Bregu,
Bog je veliki, govorila je, nadučiveče nas;
ni one tečke, modre kičje,
o jesen besplodna, njena jesen...

Gоворила је о филмовима, о Даниелесу Дину,
све је говорила,
мало туђено, мало плаче Јиво о КARENJINI;
говорила је Клайд Грифитс не би umeo ni
mrava zgaziti,
smejao sam se - on je ubica, ti si dete;
ni one ulice, one prodavce poslednjeg izdanja
"Oslobodenja", ni ono grožđe polusvelo
u izlozima ne umem zaboraviti,
onu besplodnu gorku jesen nad
Mostarom,
one kičje,
ljubila me je по cele noćti, grlila me
i ničta vičje, majke mi,
ničta drugo nismo.

Posle su opet bila leta, posle su opet bile kičje,
jedno jedino мало писмо из Ljubljane,
otkuda tamo,
ni ono ličiće по тротоарима, ni one dane,
ja vičje ne mogu, ja vičje ne umem
izbrisati.

Piše mi, pita me čita radim, kako živim,
imam li devojku,
da li ikad pomislim na nju, na onu jesen,
na one kičje,
ona je i sad, kaže, ista, kune se Bogom
potpuno ista,
da joj verujem, da se smejem
davno sam, davno, prokleo Hrista
a i do nje mi bači nije stalo,

klela se, ne klela,
mora se tako, ne vrede laÅ¾i.

Govorio sam joj o Ljermontovu, o Å agalu,
sve sam joj govorio,
vukla je sa sobom neku staru Cvajgovu knjigu,
Ä itala popodne,
u kosi joj bilo zapretano leto, Å¾utilo sunca,
malo mora,
prve joj noÄži i koÅ¾a bila pomalo slana,
ribe zaspale u njenoj krvi;
smejali smo se deÄ acima Å¡to skaÄ u
s mosta za cigarete,
smejali se jer nije leto, a oni skaÄ u - baÅ¡ su deca,
govorila je: mogu umreti, mogu dobiti upalu pluÄža...

Onda su dolazile njene Äžutnje, duge, preduge,
mogao sam slobodno misliti o svemu,
razbistriti Spinozu,
sate i sate mogao sam komotno gledati
druge,
bacati oblutke dole, niz stenje,
mogao sam sasvim otijÄži nekud, otijÄži daleko,
mogao sam umreti onako sam u njenom krilu,
samlji od sviju,
mogao sam se pretvoriti u pticu, u vodu,
u stenu,
sve sam mogao...

Prste je imala dugaÄ ke, krhke, beskrvne a hitre,
igrali smo se buba-mara i skrivalice,
Svetlana izaÄ'i, eto te pod stenom,
nisam valjda Äžorav,
nisam ja blesav, hajde, Å¡ta se kaniÅ¡i,
dobiÄžeÅ¡i batine;
kad je ona traÅ¾ila - mogao sam pobeÄži
u samu reku - naÅ¡la bi me,
namiriÅ¡e me, kaÅ¾e, odmah,
pozna me dobro.

Nisam joj nikad verovao,
valjda je stalno Äžurila kroz prste.

Volela je kestenje, kupili smo ga po Rondou,
nosila ga u sobu, veÅ¡ala o konÄ iÄže,
volela je ruÅ¾e, one jesenje, ja sam joj donosio,

kad svenu stavlja ih je u neku kutiju.

Pitao sam je Å¡ta misli o ovom svetu,
veruje li u komunizam, da li bi se menjala
za NataÅ¡ju Rostovu, svaÅ¡ta sam je pitao,
ponekad glupo, znam ja to i te kako;
pitao sam je da li bi volela malog sina,
recimo plavog,
skakala je od ushiÄ‡enja - hoÄ‡e, hoÄ‡e,
a onda, najednom, padala je u neke tuge
ko mrtvo voÄ‡e:
ne sme i ne sme, vidi ti njega, kao da je ona
pala s Jupitera,
ko je to, recimo, Zubac Pera, pa da baÅ¡ on
a ne neko drugi,
taman posla, kao da je on u najmanju ruku
Brando ili takvi.

Govorio sam joj ti si glupa, ti si pametna,
ti si Ä‘avo, ti si anÄ‘eo,
sve sam joj govorio.

NiÅ¡ta mi nije verovala.
Vi ste muÅ¡karci roÄ‘eni laÅ¾ovi,
vi ste hulje,
svaÅ¡ta je govorila.

A padale su nad Mostarom neke modre kiÅ¡e...

Stvarno sam voleo tu Svetlanu
jedne jeseni,
jao, kad bih znao sa kim sada spava,
ne bi mu glava, ne bi mu glava,
jao, kad bih znao ko je sada ljubi,
ne bi mu zubi, ne bi mu zubi,
jao, kad bih znao ko to u meni
bere kajsiye, joÅ¡ nedozrele.

Visit [Pero Zubac](#) page on MotoLyrics.com, to get more lyrics and videos.